

GRALSVÅKTARNAS BUDSKAP

N:O 12

November 1970

Årgång 1

INNEHÅLL:

Den mörka årstiden
Nedsmutsningen av naturen
Minneslista nr 12
Rymdens dimension - Talet 1
Kärlek-Vishet - Allt skall
utformas rätt

Vad Gralen har att ge oss

Flygande Tefat; Sandor Markus

Ungdomen och den nya tidsålderns ej angives, skrivna av

andliga uppvaknande; övers. fr. Elisabeth Ståhlgren

engelskan av Gulli Bergvall

Tidskrift i stencilform från

GRALSVÅKTARNAS SAMFUND,

Möregatan 8, 1 trappa ned

Stockholm

tel. 08/ 25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg

tel. 031/ 16 47 82

Samtliga artiklar är, när annat

Vi utkommer med 8 nummer under årets vår- och höstterminer. Pre-numerationspris pr år Kr. 12:- Beställning hos Gralsvåktarnas Samfund, c/o Ståhlgren, Dukvägen 8, 16150 Bromma, där även enstaka ex. av tidningen kan erhållas till Kr.1:50

DEN MÖRKA ÅRSTIDEN

Vintern i Norden är längre och dystrare än söderut. Den vita snön mindskar vemodet, men tröttar i längden genom sin kalla vithet. Människan sluter sig inne, i den hemtrevna vardagsmiljön med levande ljus och värme stänger hon vintermörkret och kylan ute.

Många älskar hösten just för denna trevnads skull, kylan finner sin polaritet i den trevna stugvrån. Jäktet därutanför finner också en motsättning i den inre stillheten, som är lättare att uppnå, när mörkret ruvar över jorden.

Det jordiska mörkret ger rum för det andliga ljuset, de mörka månaderna är tiden för andligt uppvaknande. Då ges tillfälle till inre samling, man söker rytmen i musikens värld och finner stillheten i sitt inre svara mot andevärldens etertoner. Där möter kosmos på rätt sätt, ingen oro för det överväldigande stora i vintergatornas stjärnevärldar slår ner modet, tycket högsta och mest outrannsakliga möter oss det minsta och lättförstådda enkla. Universum speglas i atomen. Alltet famnar det passiva Intet i ett gigantiskt ögonblick av aktivt skapande.

Allt detta finner vi i brasans falnande glöd eller i ljuslågans fladdrande och förstår att mörkret föder ljuset och kommer levande liv att utgå ur tanken på Skapelsens Under.

Jagmedvetandet är namnet på utflödet ur Gudomen, som bildar vårt väsen, och var och en av oss äger en del av detta utflöde. Värna om detta Jag, så att det fyller medvetandet och blir till hela din varelses avbild av det Gudomliga. Så som det är sagt att vi är skapade till Guds avbild, så skall vi ta upp det och bruka det, som man brukar och ömsint vårdar en kostbar gåva.

Den är värd vår omsorg.

NEDSMUTSNINGEN AV NATUREN

Det har skrivits så mycket om hur vi missköter det pund som anförtrots åt oss, pundet vars förvaltning vi skall svara för och som här heter: handhavandet av naturens krafter, så mycket att vi behöver vila ut efter slagen. Men det finns en sida av denna fråga som inte nog beaktats, därför att de skadliga följderna först i efterhand ger sig tillkänna. Det gäller vad som sker nere i havsdjupen, dit intet mänskligt öga når. Där försiggår ett utdöende av växter och djur av gigantiska mått.

Om vi följer med en djuphavsdykare till havets botten, kan vi få veta vad som blivit följden av vår förstörelselusta. På omstående sida finner vi en avskrift av en bekymmersam forskares uttalande i denna sak. Under fyra år har undersökningar pågått och resultatet är skrämmande. Oceanerna är i fara, säger han. Han vill att mänskligheten ägnar sin uppmärksamhet åt vad havsdjupen avslöjar.

Alla ting är beroende av alla andra ting. Om en art dör ut, sprider sig verkningarna från den ena arten till den andra, från växt- till djurrike. Lavinartat går förstörelsen fram. Och människan på jordytan blundar, hon ser ingenting av vad som försiggår nere i djupen, men sikten är också skymd av likgiltighetens blindhet.

När det är för sent, vaknar hon upp. När hon erfar följderna blir hon plötsligt klarvaken. När det är för sent! Det har alltid varit så, men det får inte fortsätta att vara så. Ungdomen är vaken, den verkar i rätt riktning, när den är som bäst. Men ungdomen har så många strängar på sin lyra, och varje sträng kräver lång tid att tona ut med sitt klangregister. Om de till mogen ålder hörande visar förståelse för de unga, understöder dem när de arbetar rätt och leder in deras upprorsanda i sund riktning, då kan deras ingripande bli till stor nytta och vår dödligt sårade Moder Jord återfå sin hälsa. Men det måste ske snart, innan det är för sent.

Allt det vi ser omkring oss av nedsolkning, på jord, i vattendragen och i luften fångar vår uppmärksamhet och kommer vår indignation att växa. Men vi må vara medvetna om att det är mot oss själva vi riktar anklagelserna, ty det är ju vi som färdas i de stinkande bilarna, och njuter av de alster som sättes i våra händer av de tekniska fabrikerne med sina giftutsläpp.

Vi skall emellertid inte tappa modet. En förändring är på väg i praktisk företaganda. Elektriska båtmotorer skall ersätta de bensindrivna, den elektriska drivkraften över huvud taget anlitas på många ställen, där nu bensinen är ensamt rådande. Det är en fråga om pengar, och såtillvida är många av oss oskyldiga till den förstörelse nuvarande drivmedel åstadkommer, som vi skattar trygghet till liv och lem mer än fördelaktig prissättning. Men hur är det med finansvärlden? Vill den bringa sitt offer på säkerhetens altare och avstå förtjänsten åt en konkurrerande firma?

Någonstans skall en förändring sättas in, det ekonomiska tänkandet måste få en stöt i ändrad riktning, som kan bli en anspråkslös början. Och denna början blir en kraftmätning mellan gammalt och nytt. Om det nya tänkandet segrar, då kommer förändringarna slag i slag. Så kan världen gå mot en snabb förändring till hälsa och välstånd.

Vi skall tro på detta, så bereder vi vägen för dess förverkligande.

Berömd havsforskare: Oceanerna på väg dö!

— Från G-P:s parisredaktion —

Paris: Den berömda havsforskaren kapten Jacques-Yves Cousteau är nu fast besluten att genom en omfattande upplysningskampanj väcka världssopinionen till insikt om det dramatiska läge som världshavens nedsmutsning lett fram till.

Cousteau och hans besättning har just kommit tillbaka från en fyraårig expedition med det oceanografiska fartyget Calypso och det är med förfäran som Cousteau berättar om hur oceanerna blivit skämda och kanske döende.

Häromdagen var Cousteau vilken ju bl a blivit bekant för sina undervattensfilmer och vittnade inför Europarådet i Strasbourg om det fruktansvärda han sett. Cousteau anser emellertid att han inte fått tillräckligt gehör hos politikerna och tänker nu fortsätta sin kampanj med andra medel. Han vill inleda ett veritabelt korståg mot förgiftningen av världshaven. För att stödja sina uppgifter har han mängder av prover och filmer med sig hem. Inte mindre än 50 mil film lossades nu senast i Monaco liksom 25.000 färgbilder.

Cousteau har med ombord haft idel dykarutbildade vetenskapsmän som bl a använt de sk »dykande tefaten» för sina forskningar.

Enligt Cousteau och hans

medhjälpare håller livet i världshaven på att dö ut genom den gigantiska nedsmutsningen. Över 1.000 arter har försvunnit under det senaste decenniet och enbart under de senaste 20 åren har livet i världshaven minskat med omkring 40 procent. Korallerna är tex övertäckta med en vidrig smutshinna som är fastklistrad med olja. Oceanernas förmåga till självrening har överskridits och långsamt dör nu livet bort i havet.

Cousteau vill bli en agitator för att rädda världshaven och ber alla människor om hjälp i kampen mot myndigheter och ekonomiska intressen som fortsätter att stjälpa ut smuts i haven.

Anders Berg

SHIVA, FÖRSTÖRAREN

Shiva störtar förgängelsens verk
och stelnade formers stod.
Det utnöttas tomma, murknade verk
förstör han i vredesmod.

Shiva förintar vad lögnen byggt;
sanningen måste få rum.
Vad ovis fåfänglighet stolt har byggt
han utplånar tum för tum.

Shiva varnar med hagel och storm
för slöhetens dävna lugn
och bränner det döda, för livets skull,
i kärlekens heta ugn.

VALDEMAR DALQUIST: ur VARDAGSVERS

BLIR JAG FÖR HÖG

Blir jag för hög en medgångsdag,
skrävlande stor i orden,
kommer det alltid ett nederlag
som trycker mig ödmjuk till jorden.
Vår Herre är vis - den störste blir minst,
en motgång blir medgång. Förlust kan bli vinst.

IRMA NORDVANG: ur MED STRÄCKTA HÄNDER

TYSTNAD

Herre, Din tystnad är hög och vis.
Självt har jag talat på mänskors vis.
Högt har jag ropat. Min jämmer dog
först, när Du ändå till blods mig slog.
Ensam i mörkret har jag förstått
varför mitt liv blev förkrymt och smått.
Allt det jag ville, blev tomma ord.
Ångesten böjde mig. Allt blev jord.
Herre, Din tystnad har gjort mig väl.
Tigande fann jag till sist min själ.

MINNESLISTA NR 12 FÖR LÄRJUNGEN PÅ VÄGEN

Få människor förstår vilken stor betydelse det har att vara positiv inför livets alla växlingar. Den negativa attityden spärrar vägen till ett gott resultat av varje arbete, en positiv inställning formar vårt öde till framgångsrikt genombrott och slår ner alla hinder.

Att vara positiv betyder inte att förneka svårigheter utan istället att övervinna dem, det avser inte att bestrida det ondas verkningar utan att ur det motspänstiga leta fram det som kan leda till nyttig erfarenhet och så bli till fördel.

Den motsträvige säger att det är omöjligt att inte möta alla vidrigheter med negativt beteende, men det omöjliga kommer av att kunskap inte inhämtats om orsaken till de olustigheter världen idag har att bjuda. Om vi tror på det våra andliga ledare lär oss, nämligen att allt som sker är ett led i den Gudomliga Planen, då tar vi emot det som bjudes utan protester.

Varför är antalet av dem som saknar förmåga att tro så stort? Därför att kunskap fattas. Tiden räcker inte till för studier, svaras det. Men tiden räcker alltid till för det man har håg att göra. Viljan är svag, och så förlösas dyrbar tid på onyttig sysselsättning.

Hur skall vi skilja det positiva från det negativa? Det negativa kommer till synes med sin förödande verkan när bitterhet bifogas en uttalad kritik. Vi må gärna konstatera att livet har sina svåra stunder, men vi får inte dra in alltsammans i känslösam veklagen, som tynger ner sinnet, ty det är att föra in negativa krafter i det avhandlade ämnet. Så sättes dessa krafter i skadegörande verksamhet. Sky det negativa som du skyr det onda, ty de tvenne är av samma slag. Led in positiv kraft i det till synes omöjliga, och du finner att det omöjliga är det möjliga, och striden är vunnen.

Mycket få människor har beaktat detta förhållande. De flesta har knappast reflekterat över saken, och det är skada, ty så mycket skulle vinnas om en genomgående förändring kunde komma till stånd i vårt dagliga umgänge med våra medmänniskor. Det talas om "vänliga dagar" men de praktiseras mest av dem som alltid är vänliga. Det är nödvändigt att den lär sig något nytt, som inte äger en positiv inställning, han behöver öva upp sitt vänliga sinne till detta blir en del av hans väsen.

Aldrig tvivla, aldrig falla ned i modlöshet, det är dagens levnadsregel, och den behöver läras om det oss mötande skall bli rätt behandlat.

Krafter sätts i rörelse, när viljan arbetar fram en ny tankeform, som innebär förändring av något slag. Krafter som måste behärskas, föras från högre plan till lägre, d.v.s. förvandlas från egenskaper till manifestationer. Genom kunskap om rätta förhållandet uppnås rätt resultat.

Ingenting får hålla oss tillbaka, när det gäller att finna medel att nå upp till alla tings rätta förverkligande. Blott viljan är att finna är allt givet och den positiva inställning till livet, som blir resultatet av mödan ger kompensation i rikt mått för offrad tid och kraft.

Det är nu vi måste göra en insats, en annan gång är det kanske för sent.

Vi har svårigheter av större mått att emotse, vi skall frimodigt gå dem tillmötes; omstörtande ting som bryter ned det vi trodde var av bestående värde kommer att inträffa. Men minns, allt finns kvar efter ödeläggelsen, i högre världars materia återfinns vi det förlorade, i en substans som inte låter sig brytas ned. När vi så önskar kan vi då återse allt detta, därför skall vi inte sörja något såsom förverkat. Intet går förlorat, allt finns av evighet i evighet i dessa världar, som skall bli våra, när vi hunnit dit.

RYMDENS DIMENSION - TALET 1

Alla ting, vare sig abstrakta eller konkreta, tillhör rymdens dimension. Till tingen hör också det tingen åstadkommer, det är varje handling, som utgår från ett tänkande organ. Varje händelse som äger rum i världen är rymd.

Men om allt är rymd, hur kan vi då förnimma den, om vi ingenting har att särskilja den från, ingenting till vilken den har relation? - Svaret är, att det finns relationer till rymden, men de är framställda av denna samma rymd. Tid och rum är sådana förbindelser, vari rymden framträder, sedan den skapat dessa faktorer utanför sin egen kategori. De framträder allteftersom rymden manifesterar sig i den ändliga tillvaron.

Rymd är av evighet, och dess VARA i oändlighetstillstånd är potens, som övergår i egenskap. Rymd förblir i sitt oändlighetstillstånd - det krökta tillståndet - intill dess den manifesterar sig i ändligheten.

Under sitt framträdande framställer rymden rummets dimension i tidens kategori på varje plan som passeras på väg ner mot lägsta planet. I rummets och tidens dimensioner framträder rymden på de två lägsta sfärerna av varje plan i samma plans substansform, vilken blir grövre och grövre allteftersom lägsta planet närmar sig.

Vi övergår så till talet 1. Alla tal är i talet 1. Det finns som rymd i bindu, punkten utan utsträckning, i oändlighetstillstånd - krökt. Det finns som potens till ett framträdande, det övergår i egenskap för att manifestera sig, och egenskapen blir då förmåga att framträdande i de många talens långa räckta. Denna förmåga till manifestation i en räckta av tal är egenskapen i dess oändlighetstillstånd, det krökta tillståndet.

När någon önskar bruka talen, betyder detta att egenskapen manifesterar sig i det ändliga, de många talen intar plats i rummet och använder den löpande tiden för sin manipulation.

När den hjärna som använt talen inte längre behöver dem, återgår de till potens via egenskapen och står på nytt till dens förfogande, som önskar bruka dem.

Så ser vi att talet 1 är samma ting som all rymd, ingår i denna dimension och är ett med den.

Att förstå detta är att se alla tings enhet, det är att inse att allt finns i allt, att tiden är ett evigt VARA i den flyende sekunden, att allt är ett VARA utan förlopp och utan utsträckning i rummet.

Allt är i bindu, allt förblir i bindu i trots av sitt framträdande.

Universum med allt VARA är Gudomens tanke i bindu.

RADHAKRISHNAN; IDEALISTISK LIVSSYN:

Förstå dig själv såsom ett med den evige anden, ty den är allt som finns, all existens och allt värde. Vår kunskap om världen som ande, denna mysteriösa, oklara och otydliga kunskap är det som för oss närmare verkligheten.

YOGANANDA; MITT LIV SOM YOGI:

Fäst ditt andliga ideal på det gudomliga uppnåendets stjärna. Gud är evigheten själv. - Önskningsar är tankar och därför verkligheter, som sätter verkande krafter i rörelse.

KÄRLEK - VISHET

Det är en vanskelig uppgift den har att fylla som i vår tid skall fälla ett rättvist omdöme om det som sker i vår värld. Vi må ha möjlighet att nå utöver vår materiella tillvaros trånga begränsning, ty här fordras inblick i de djupare skikten av mänskligt vilje- och tankearbete. Det gamla får särskiljas från det nya, om vårt domslut skall kunna tilldelas ett rätt värdeomdöme. Inte alltid vet vi var gränsen går mellan det förgångna och det nytillträdande.

Vi kan vara vissa om att den vakna ungdomen hör det nya till, att lyssna på dem är stimulerande, att råda dem och anvisa rätt väg är tillrådligt. Ungdomen känner att något är på väg, något som kommer att omstörta deras värld. Ovissheten om vari detta består kommer dem att ängslas, men deras mod stärkes, de intar en slags stridsställning mot en okänd fiende, som när som helst kan störta sig över dem.

Innan ännu linjerna är helt uppdragna för det som skall bilda morgondagens värld, måste nedbrytande omvälvningar gå fram spriande vad som säges vara död och förintelse. Men död finns inte, långt mycket mindre förintelse av något slag, därför kan vi avfärda dessa beteckningar såsom tillhörande deras ordval, som inte känner sanningen. Lidandet finns, och det skall lära oss kärlekens lag. I förklaringen ligger erfarenheten att lidandet är porten till de saliga nejderna.

När vi upplevt det, förstår vi det. Och kan längta efter dess förverkligande, leva i vissheten att

ALLT SKALL UTFORMAS RÄTT

KÄRLEK -

Ingen får tro att allt som händer oss under vår levnad är helt och hållet planlagt av de hierarkier, som har till uppgift att vägleda oss. Läran om predestinationen är en avart av den sanning vi skall lära känna och leder sina utövare in i all-sköns misstag och till många felaktiga slutledningar. Den Högste har ensam utstakat allt, endast Han ser hur allt skall fullbordas till allas bästa. Han ser vilka misstag vi kommer att göra, ty det är Han som planlagt mönstret för vår levnad. Likaväl är friheten oss given. Vi må förstå kärleken häri.

Allteftersom materien utformas och framträder i starkare förgrovnings, fördunklas medvetandet, och nere på lägsta planet ser vi endast svagt vad som skall ske med oss, och vad vi själva kommer att göra med det liv, som blivit oss beskärt. Vi vet att vi har kärleksfulla hjälpare på höga plan, som står redo ingripa, men det är vår vilja som bestämmer hur långt de kan gå i sin verksamhet. Vår vilja bryter de aldrig mot, den skall vara vårt rättensnöre, och endast i den mån vi är villiga underställa den deras vilja, kan de leda oss på rätta vägar.

Vi strävar efter det vi anser vara det högsta att nå. Kristus sade: "Ske eder efter eder tro". Det vi tror är rätt, kan också kallas det vi vill skall vara rätt. Vår vilja samordnas med vår tro och blir till en syntes med den, och så leder den oss mot det vi sätter som mål. Om en lag funnes som tillstodde att allt det vi varmest önskar ofelbart skulle tillfalla oss, då skulle vi i vårt oförstånd komma mycken villfarelse åstad. Våra önskningar är inte alltid noggrant genomtänkta, när tiden gått och vi ser att våra drömmar förverkligats, först då kan vi säga i vad mån detta var med klokheten överensstämmande. Hur sant talar inte den vise indiern till sin västerländske medvandrar på vägen: "Var försiktig med det du önskar, det kan hända att du får det".

Vi skall visst inte upphöra att önska oss nyttiga ting. Ju högre vi syftar och utformar våra önskingar i osjälviskhet, dess mer av andligt värde skördar vi. Det hör barnen till att önska ting, som fröjder för stunden, vi som nått mogen ålder, skall veta att ställa in våra förhoppningar på det som är mera värt. När vi nått det eftertraktade må vi inte glömma att med tacksamhet tänka på de kärlekens representanter som hjälpt oss att nå målet. De har en gång vandrat den väg vi nu vandrar, även de har genomgått den tunga materiens vånda, även om det inte ägt rum under så svåra förhållanden som vi kämpat oss igenom med luciferkraften verkande i oss som den maktfaktor han varit.

Dessa hierarkier förstår oss och älskar oss, de vet att vår strävan skall krönas med framgång, ty det positiva råder alltid över det negativa enligt naturens egen lag. Hur länge vi måste vänta innan våra drömmar om befrielse förverkligas, beror på oss själva. Vars och ens uppfattning om vad lycka är, avgör hur han inriktar sina ansträngningar. Det ligger så nära till hands att dröja sig kvar i den dagliga rutinen. Vi känner kanske inte någon dragning mot något högre, finner det gott så som vi har det i kretsen bland våra vänner, fördrivande tiden i angenäm sysselsättning. Varför då önska något annat, varför inte njuta dagen sådan den är, istället för att tänka på vad som kanske kan inträffa, varom vi i varje fall ingenting vet med bestämdhet?

Så resonerar flertalet, och när en dag den stora katastrofen står för dörren och slår ner allt man drömt om, då står de handfallna och har ingenting att falla tillbaka på, då är de i sanning lika de fåvitska jungfrurna, som ingen olja hade i sina lampor när brudgummen kom.

I dessa dagar då stor fara hotar hela världen i form av naturkatastrofer, räcker det inte att se om sitt jordiska hus. Ingenting kan ersätta det en stor katastrof ödelägger av materiella ägodelar. Men om vi accepterar den sanningen att ingen verklig lycka bygger på materiella njutningar, då gör vi inte så svåra misstag utan överlämnar omsorgen om ägodelarna till dem som svarar för våra dagliga behov. Vi må istället inrikta vår tanke på det som hör högre världar till, ty även de världarna tillhör oss. Vi skall inte i dem se något främmande, vi skall bli förtrogna med dem. Att förstå det värdefulla i detta är att ha nått fram till sann

- VISHET

Innan ännu världen var färdig ta emot det liv, som skulle utvecklas på dess yta, fanns den stora Planen i utarbetat skick i de sfärer, varifrån Skaparkraften framställer allt, först som egenskaper ur potensen, sedan som substans på resp. plan. Det blir färdigt att manifesteras undan för undan passerande genom många plan av andlighet, alla formgivande materialet i det stoff som hör planet till. Vart och ett av dessa plan har utarbetat det hela i färdigt skick i enlighet med sina förutsättningar, allt grövre allteftersom nedfärden äger rum.

För oss i vår värld blir det mottagligt för våra sinnen först när det når långt ner i vibrationer, men vi får inte glömma att för de väsen, som vistas på högre plan är deras finare sammansatta substans lätt mottaglig för deras sinnesorgan. Där blir det lägsta planets tunga materia svår att urskilja. Det blir som en dimma av grå rök att tränga igenom, när de skall söka att med blicken fånga ett jordiskt landskap.

På denna punkt är vårt intellekt ännu famlande. Vi har stora svårigheter att ändra tankeriktning, att få vårt tänkande att omfatta det plans utvecklingsnivå som talas om. Vi utgår från att det som är normalt för oss också bör vara det enda riktiga för alla. Här skall vi lägga ner arbete på oss själva och vårt tänkande.

När vi talar om mentalplanet, skall vi låta vårt eget plans materia försvinna ur bilden och med vår skapande fantasi rätt utforma det helt annorlunda som där möter. Detta är enda sättet att lära förstå andra plans verksamhet. Vi får inte vara bundna av några band, om vi skall lyckas tränga in i högre världars villkor.

Den frågan dyker naturligtvis upp, hur allt detta skall kunna läras, men vi har anvisningar att tillgå genom de kontakter med andevärlden, som upprättats under senare decennier. När första häpenheten lagt sig över det fascinerande i erfarenheten, inställer sig eftertanken. Den säger oss, att här har en dörr öppnats att stiga in igenom, och det nya som framkommer är ett material att bearbeta i likhet med allt annat, som gives oss som gåva från vår Skapare. Allt skall utformas rätt och föras ned från den värld vi fått inblick i.

Till mänskligheten skall den nyvunna kunskapen överföras i den mån detta låter sig göra. Samarbetet fortskrider till båtad för alla parter. Allt det vi känner till från vår egen livsföring har utarbetats av dem som har till uppgift att skapa. Vi har att möta dem i deras verksamhet och skapa förutsättningar för att med vår erfarenhet möta vår medmänniska. Hindren är många, det skall viligt erkännas. Tvivlare, skeptiker och i det materiella fångna, allt detta är inte sådant som avfärdas utan vidare. Men man kan kliva över hindren eller forcera dem, så att de rivs ner.

Så vill Gud se sin arbetande skara i färd med framställandet av det Han i sin vishet utformat i tanken i skapelsens urbegynnelse, och till Honom skall vi efter avslutat arbete framlämna våra resultat, skrivna på akashans outplånliga blad i skrift som tolkar våra intentioner, avslöjande svagheter och betonande den pådrivande goda viljan.

TVÅ DIKTER UR "GITANJALI" AV R. TAGORE:

Det är skilsmässans smärta som går genom världen,
och i den omätliga rymden ger den liv åt former otaliga.

Det är sorgen av denna skilsmässa, som stirrar tyst från
stjärna till stjärna natten genom och blir lyrisk bland
prasslande blad i julig regnmörker.

Det är detta allt genomträngande lidande, som fördjupar
sig i kärlek och åtrå, i fröjder och kval i människors
hem; och detta är det som ständigt smälter och väller fram i
sång genom mitt skaldehjärta.

Liv av mitt liv, alltid vill jag söka hålla min kropp
obefläckad, då jag vet att din levande hand rör vid
alla mina lemmar.

Alltid vill jag söka hålla varje osanning borta från
mina tankar, då jag vet att du är den sanning som tänt
förnuftets ljus i mitt sinne.

Alltid vill jag söka driva bort allt ur mitt hjärta
och hålla min kärlek blomstrande, då jag vet att du har
din boning i mitt hjärtas innersta helgedom.

Och min strävan skall bli att uppenbara dig i mina
gärningar, då jag vet att det är din kraft som inger
mig styrka till handling.

När det blir tal om symbolverkan, får man lätt intryck av att det gäller en påverkan på sinnet av tvingande art, och denna framkallar lätt vår motståndsvilja. Inifrån kommande stimuli accepteras lättare, där bestämmer det egna Jaget över tanken, och den friheten vill ingen ge avkall på.

Men om de impulser som emanerar från en sådan kraftavgivning gör människan harmonisk och inte bringar skada, bör väl kraften undersökas och utnyttjas, om den ställs till vårt förfogande som gäva.

Varje dragning åt det religiösa visar ett mänskligt behov av trygghet och ro undan hets och kamp, därför har de olika religionsformererna, när de framvisat sina symboler, merendels mottagits av menigheten och brukats i enlighet med det avsedda.

En sinnebild skall ha upplyftande verkan, den skall egga till fördjupad inblick i det avbildade, inte skrämja eller frammana undrande frågor. Apotekarnas emblem med ormen, som droppar sitt gift ner i en skål, verkar väl snarare hotfullt varnande på sinnet än betryggande och tillförlitligt förtroendeingivande, dock bör väl det sistnämnda vara avsikten med denna såväl som med varje annan symbol.

Så har krusifixet verkat förlamande på sund, mänsklig företagarganda, i det denna symbol bundit sina bekännare vid smärta och lidande. Tron att den verkat upplyftande har varit en felbedömning beroende på bristande psykologisk inblick i det mänskliga själslivet. Tanken att Han skulle bära vårt lidande, denne på korset fastnaglade Frälsaren, har inte inspirerat till frigjord iver att verka i Hans tjänst, den har istället lamslagit oss, och så har kristenheten stagnerat.

Denna skadliga sinnebild skall nu bort, men den måste finna en ersättare, och vilken ligger närmare till än den, som är den forna mest närstående i symbolverkan, nattvardskalken, som Kristus själv tog upp som tecken på sitt förbund med människosläktet. Dessutom har Gralen årtusenden före vår tideräknings början utgjort en bild av människan i alla hennes upp- och nedgångsperioder.

Denna kalk, som i sin struktur har samband med det grekiska ordet crater i betydelsen urholkning, är symbolen för det gudomligas förbund med Skapelsen, i det den utgör ett käril för den nedströmmande, elektriska kraften från kosmos, för vilken allt skall öppna sig.

Varje symbol, som verkar kraftskänkande, äger i sig ett rätt värde. Det är inte svårt att förstå att vi är i behov av bilder, vi vill se en framställning av det vi söker i sann andakt. Att nattvardskalken blir upphöjd till denna symbolbild är gott för oss, ty samtidigt som den för över till nya tidsålderns erfarenheter, som finns i beredskap åt vårt släkte, anknyter den till allas vår Frälsare Kristus. Denna sammanknytningspunkt blir till ett kraftfält. Kosmos kommer oss till mötes.

Kärlek-Vishet är namnet på detta kraftfält, och människan kommer att finna lyckan i dess rena regler. Mycket av det vi möter i dagens handlingar är utmärkande för detta nya sätt att se på tingen. Mitt ibland all den ångest och ofärd världen har att uppvisa växer det nya fram ur en groningsgrund av stabil kvalitet. Det är den präktiga ungdom vi dagligen möter, den som vet sin väg, som av intet låter sig rubbas, och det är medelåldern som iakttar denna ungdom och bedömer den rätt, och det är åldringar som i trygg förtröstan går mot döden förlitande sig på att allt som sker är just det som säkrast leder människan in på rätt väg.

Låt oss acceptera det som bjudes, låt oss höja den återfunna nattvardskalken, Gralen. Den har återfunnits, när vi vaknat till insikt om dess värde som avgivare av en eftersökt symbolverkan.

Vi behöver denna symbol, och den står till vårt förfogande.

FLYGANDE TEFAT

av SANDOR MARKUS

forts.

Vid den kosmiska händelse som inträffade i samband med Atlantis' undergång ändrades jordens rotationshastighet. Den minskade från dåvarande c:a 8 timmar till nuvarande 24 timmar, vilket medförde en ökad gravitationskraft. På grund av detta blev vår planet avstängd från yttre rymden, så att det inte längre var möjligt för vår mänsklighet att komma utanför jordens atmosfär.

Vid den tiden hade mänskligheten skunkit så djupt ner i materien att det för våra grannplaneters innevånare hade inneburit stor fara, om vi kunnat fortsätta med våra rymdfärder. Men vi vet att våra bröder på andra planeter aldrig har övergivit oss, de har besökt vår jord med jämna mellanrum, ty i gamla skrifter kan vi läsa hur människor kunnat observera mystiska eldklot och liknande föremål, som uppenbarat sig i vissa delar av vår värld.

Dessa besök intensifierades när de första atombomberna fälldes över Hiroshima och Nagasaki 1945. Helt plötsligt slungades vi in i ett nytt tidsskede som ändrade vår utveckling. Människan hade lärt känna en kraft som skulle bli direkt ödeläggande, om den utnyttjades fel - detta insåg vår Hierarki.

Därför sändes våra rymdvänner till oss för att vi, genom deras närvaro och deras kontakt med människorna, skulle förstå att vi har samma möjlighet som de att färdas bland stjärnorna, om vi utnyttjar våra krafter på rätt sätt.

Vi har börjat våra rymdfärder, men är fortfarande nybörjare, eftersom vår intelligens ännu är bunden till materien, men det bandet kommer mer och mer att mista sin makt över oss, och det kommer inte att dröja länge förrän vi färdas precis som våra rymdvänner.

Stormakterna tävlar om att komma först till olika planeter, men deras ansträngningar innebär enorma kostnader. Den sista månfärden kostade 200 miljarder kronor och en bemannad färd till Mars på 1980-talet kan komma att kosta 1000 miljarder kronor eller mer.

Genom att studera våra rymdvänners färdmöjlighet kan vi förstå varför ägarna till den mångmilliarddollar-industri, som oljan utgör, måste känna sig i hög grad oroad. Denna industris maktställning är baserad på väldefinierad och lönande användning av "Kemiska och Termodynamiska Termer". Oljeindustrin är medveten om att en billig, radikalt ny kraftkälla skulle göra bensinmotorn hopplöst föråldrad. Den skulle också ta hand om luftföroreningsproblemet.

Standard Oil är en av Romersk-katolska kyrkans mest lönsamma investeringar. Det finns därför såväl religiösa som affärsmässiga skäl varför de Flygande Tefaten inte är välkomna. Men vetenskapen kommer att bli tvingad överge oljan och övriga kemiska ämnen för att börja använda elektro-magnetism som drivmetod, den kraft som våra rymdvänner använder för att kunna färdas i vårt universum.

Jorden har ett mycket kraftigt magnetfält, men det är begränsat till planetens omedelbara närhet. Det är variabelt och oregelbundet till sin natur och det påverkas även av solfläcksaktiviteten. Endast magnetiska och paramagnetiska material kan repelleras av ett magnetfält. För att kunna utnyttja denna mekanism för

rymddrift måste drivkraften tas upp av en magnet eller en spole, som tvingas påverka magnetfältet, och kraften måste sedan överföras mekaniskt till farkosten och de människor, djur eller föremål som finns inne i den.

De helt fantastiska accelerationer som har rapporterats måste inefatta även den som styr farkosten, och detta påstår vår vetenskap kan vara möjligt, alltså att kunna färdas med magnetisk kraft. Men en fysisk kropp kan inte överleva en sådan enorm acceleration.

Vi skall dock komma ihåg att vi kan höja vår accelerationsförmåga, men då måste kroppens vibrationer ändras, bli snabbare.

När det gäller att kunna utnyttja krafterna till färdmedel skall vi närmast föra in vår tanke på gravitationsfältets reaktion, vilken är universell, och i motsats till magnetfältet jämförelsevis likformig och stabil. Medan den motverkande kraften till ett magnetfält endast kan erhållas i ett magnetiskt eller metalliskt material, kan motkraften till ett gravitationsfält däremot fås att verka på alla material som besitter massa. Gravitationsdrivkraften verkar sålunda på alla molekyler i varelserna och i deras farkost samtidigt. Ingen mätbar acceleration skulle då kunna kännas av den som utsattes för denna kraft, eftersom den verkade likformigt genom hela kroppen. Därigenom skulle inte endast de skadliga biverkningarna elimineras utan alla förnimmelser av acceleration skulle bortfalla helt.

Vi känner till att de individer bland oss som har varit ombord på ett Flygande Tefat inte har känt någon som helst acceleration, när farkosten lyfte från marken eller under färden.

Flygande Tefaten använder en billig kraftkälla.

Gravitationens användning som drivkraft är lik en segelbåts framförande av vinden. Vi vet att denna kraft varit känd redan i de förhistoriska civilisationerna, och även i framtiden kommer att användas till rymdfärder.

forts. i
nästa nr.

UNGDOMEN OCH DEN NYA TIDSÅLDERNS ANDLIGA UPPVAKNANDE

Av Sir George Trevelyan, övers.: Gulli Bergvall (forts.)

Vad betyder då ungdomsrevolten i ljuset av den bild, som målats upp? Kom ihåg, att död utan ny födelse inte finns och att allt nytt uppspirande i naturen innebär att materia först brutits ner till ren formlöshet eller kaos, så som sker i fröet. Likadant är det med det mänskliga samhället. Kaos eller formlöshet är en nödvändig förutsättning för ny födelse på ett högre plan. Vad vi nu bevittnar är oro i en hel ungdomsgeneration. Många förkastar alla gamla former, alla vedertagna normer, bryter avsiktligt alla tabus och experimenterar med tidigare förbjudna ting. Ungdomen revolterar, ungdomen söker - vad?

Om vår hypotes är sann, så har många av dessa själar valt att stiga ner i världshändelsernas malström i vår tid för att hinna uppnå full mognad till mänsklighetens kommande andliga kris. Många måste vara långt komna och mogna själar, och de har valt uppgiften att leda det nya samhället in i sådana sociala former, som står i samklang med anden. De har kommit hit med ett uppdrag, men livet på jorden är sådant att vi glömmar den större vision vi fick del av från de himmelska planen, innan vi gick ner i ny födelse. Vad finner då dessa unga människor (som ofta är gamla själar)? De möter grov materialism, aggression och kamp om makt och ägande, medan kärleken förkastas. Hela själen revolterar, och ändå har varken deras föräldrar eller lärare påmint dem om att det finns en helt motsatt världsuppfattning, som ser människan som ett andligt väsen, ett Guds sändebud. Som sådan har hon fått ansvaret att förvalta vår vackra planet och har möjlighet att samarbeta med änglamakter av ljus och kärlek för byggandet av Guds rike på jorden. Utan denna världsuppfattning driver de vind för våg och är förlorade.

Om själstillståndet är sådant som här beskrivits hos många av den yngre generationen i dag, så kan vi vänta oss ett omedelbart gensvar hos dem, när den andliga världsuppfattningen delges dem. De är förvirrade och experimenterar blint med narkotika och liknande för att komma bort från det egna jagets begränsning, men de skulle som i ett trollslag kunna känna igen och halvt komma ihåg den uppgift de tog på sig och de visioner av andliga möjligheter, som de fick del av innan de gav sig in i existensens provotid. När sedan den andliga förändringen börjar, när Majestätets Herrar rider fram och ljusets makter stiger ner, kommer dessa unga människor, redan befriade från konvensans alla band, att kunna efterkomma uppmaningen "Följ mig!" De kommer att veta och förstå. Det var för detta de kom hit. Då skall allt som nu tycks negativt vändas till positiv skapelse, och ovan och bortom vår nuvarande sociala struktur skall ett nytt samhälle börja ta form, grundat på sann kärlek och omedelbar kontakt med ledningens gudomliga källor. Utsikterna är oerhörda, och hoppet enastående. Med allt synbarligt mörker och förvirring är detta sannerligen en tidsålder av glädje, och Schillers hymn till glädjen i Beethovens nionde symfoni borde vara dess ledmotiv.

Absolut omvandling av mörker till guld är möjlig under den kommande tiden, och förändringarna behöver inte ligga långt borta. Troligen är det nu bokstavligen sant, att "detta släkte skall inte förgås förrän mitt ord är uppfyllt". "Ordets uppenbarare" som Tudor Pole kallade honom överskuggar eller överstrålar redan hela det mänskliga tänkandet, och mot sådant ljus kan mörkret slutligen inte bestå. Harmageddon kan mycket väl utkämpas på människosjälens plan mellan styrkor under Mikael, Kristus' standarbärare, och styrkor under det materialistiska tänkandets drake. Aldrig har det funnits en tidsålder som denna, och vi måste inse att de unga i vår tid är själar, som valt att vara med i det största språnget i andlig evolution, som mänskligheten har upplevt.

Detta är intet mindre än det nya Advent, återkomsten av den kosmiske Kristus, Hierarkiens Ledare, det himmelska ljusets Herre - närvarande i jordens hela eterkropp - för mänsklighetens återlösning, oavsett hudfärg eller tro. Sådan är den tid i vilken vi lever, och den är fylld av det mest enastående hopp som någonsin erbjudits den kämpande och betungade människan.

Under det sista kriget diktade Christopher Fry:

Tack Gud för att vår tid är nu, när orätt
kommer upp och möter överallt
och aldrig lämnar oss, förrän vi tar
det längsta steg som själen tagit.
Uppgiften är av själens storlek
och det som förestår
att tränga intill Gud.
Vart är du på väg? Det tar
så många tusen år att vakna,
men vill du vakna, för Guds skull?

William Blake, profeten-diktaren, som sannerligen skrev just för vår tid, lät den apokalyptiska stridstrumpeten ljuda: "Upp, unge män, av den nya tidsåldern!"

Naturligtvis är det lätt att skriva högstämda och idealistiska saker av detta slag. Men i en värld, som är fylld av mörker och strid och som av allt att döma slagit in på en väg som, i sin oerhörda materialism, tycks leda till mänsklighetens självmord, kan det dock vara mödan värt att satsa allt på en världsbild som om den är sann är synnerligen hoppningivande. Vid denna vändpunkt i våra mänskliga förhållanden har vi intet att förlora men en evighet att vinna.

De personliga och sociala svårigheter, som möter oss är givetvis enorma och skrämmande. Att leva i en apokalyptisk tid är inte bekvämt, men det är onokligen spännande. När vi en gång fattar de oerhörda möjligheter, som är inneslutna i den andliga världsbilden och som når ända ner i det praktiska livet, då kan vi möta alla prövningar och all vedermöda med entusiasmen hos en motståndsrörelse som väntar på en invasion, om vilken de redan fått förvarning.

Många av våra unga har vänt ryggen åt försvunnet hellet. Kanske detta omedvetet är ett förspel till inträdet i ett nytt samhälle, där mod, kärlek och glädje finns, när hjärta och förnuft en gång har tänts med den levande andens eld.

- Slut -